

Sázava 5. – 8. května 2005

Účast: Pavel a Helča s Kájou K., Vláďa, Tomáš J. a Alena J. s Pětou, Lukášem a psem Olinou, Tomáš J. ml., Karel J. a Hanka F., Karel H. s Kájou H., Koudelka, Helča ml., Lenka V. a Martin, Mirek a Romča, Tomáš Ž. a Zuzka se psem Korynou, Katka, Míla, Patrik a Katka Hr.

Čtvrtek 5. května 2005 (Praha – Zlenice): Stejně jako loni vyšel státní svátek 8. května nečestně a nespportovně na neděli, a tak aby se jedenáctý ročník jarního sjíždění Sázavy nestal jen pouhou víkendovou záležitostí, část z účastníků si udělala volno již v pátek a na tradiční místo startu akce - tábořiště u hotelu Kormorán ve Zlenicích - dorazila již ve čtvrtek večer. Jako první se zde kolem sedmé objevili Pavel a Helča s Kájou, kteří však neměli jednoduchý odjezd, neboť si pořídili nové nosiče na kánoe na auto, jejichž připevnění bylo napoprvé velmi nesnadné.

Bylo chladno, ale jinak docela pěkné počasí, a při cestě autem nás dokonce chvílemi oslňovalo sluníčko. Hotel Kormorán a přilehlý kemp patřil oproti předchozím letům novému majiteli, ale teprve tři dny, a tak mu ještě chyběl kuchař. Přesto vidouc naše hladové výrazy, se mu nás zželelo a nakonec nám zde uvařili večeři. Na Káju dokonce zbyl řízek, ostatní se museli spokojit se zavináči.

Jako další přijeli v devět hodin Jeszici - Tomáš a Alena s Lukášem, Tomášem ml., Pětou a psem Olinou - vezoucí i Vláďu. O půl hodiny později je následovali ještě Karel J. s Hankou F. Ve světle baterek si Jeszici postavili své vigvamy, což se ukázalo být dlouhou a nesnadnou záležitostí. Zejména nafukování matrací - no spíše nafukovacích „postelí“ - kompresorkem, který by stěží stačil k ovzdušnění akvária, bylo docela zábavné pozorovat.

V hotelu jsme si pak konečně společně dali pivečko a také rumíčky a v družné zábavě poseděli do půlnoci. Došlo dokonce i na hovory s místní ikonou, jíž byl bývalý - věkem a alkoholem značně sešlý - výběrcí poplatků v tábořišti. Jakou úlohu měl dnes krom „poradenství“ v oboru Zlenicologie nám ale zůstalo utajeno. Důležité bylo, že nám sdělil, že můžeme spálit hromadu vyrazených dřevěných sedaček, jež byly vyskládány u ohniště v tábořišti. Přesunuli jsme se tedy k ohýnku, jenž jsme zažehli a pak začali živit zmíněnými sedačkami. Pavel a Tomáš hráli na kytary, takže byla pohoda. Na závěr se v nás naplno projevil pyromanské sklony a všechny zbylé sedačky jsme navršili do jakési hořící věže. V tu chvíli nám bylo opravdu teplo a zcela jsme zapomněli na studené nepříznivé počasí.

Pátek 6. května 2005 (Nespeky – Týnec nad Sázavou; 7,7 km): Od rána se nám nad hlavami honily mraky, později přišly i dešťové přeháňky, ale hlavně byla nepřijemná zima. Náladu nám to ale nevzalo, tím spíš, že jsme si zašli do Kormoránu na báječnou ranní snídani, k níž jsme spořádali hemenexy, párky, čaje a kafička. I když se nám zde díky tomu začalo líbit ještě více, sbalili jsme si věci (lodě jsme již včera nechali na střeších aut) a stejně jako loni přejeli do Nespek, kde jsme kánoe složili u řeky, a pak pokračovali do Týnce. Tam jsme postavili stany, posbírali dříví po v tu chvíli ještě prázdném tábořišti (večer se ještě dokoupilo od správcové) a připravili si věci na vodu. Jeszici si také zapůjčili jeden „banán“ v BiSportu. Kubíni vzápětí vylezli ze stanu v nových neoprénech, v nichž sice vypadali jako rodinka Úžasňákových, ale v nepříznivém počasí si chrochtali blahem.

Tranzitem jsme se vrátili zpět do Nespek. Tady jsme se nejprve dohodli, že jelikož jsou již dvě hodiny, tak nepůjdeme na oběd, což hladová Alena nemohla rozdýchat a alespoň si

nakoupila baterii tatranek. Pak jsme ale svůj záměr přehodnotili, moudře změnili názor a vrátili se do [Staré hospody](#). Počasí naše rozhodnutí potvrdilo, protože začalo pršet. Naše volba (krom Vládi, Káji a Péti) nemohla být jiná než osvědčené kachničky, jež vyšly přesně na kus. To tedy byla klika, ani jsme nedomýšleli, co bychom dělali, kdyby třeba jedna porce chyběla. Asi by muselo rozhodnout stříhání, pěstní souboj nebo šikan a staromazáctvo. Dva druhy knedlíčků, zeličko a pivečko ke kachničkám - to pak byla paráda.

S mastnými hubami jsme vypluli asi v půl čtvrté. To už nepršelo, takže se opětovně potvrdilo, že oběd byl rozumná volba. Bylo ale méně vody než loni, takže Sázava tekla trochu pomaleji. Pochopitelně došlo na srážечky s výměnou a vzájemnou degustací Hu-Hu (v nabídce byl jak „odstředěný“ tak i „polotučný“). Pavel zabodoval, když asi v půlce plavby pronesl: „Musím to dopít, nemám špunt.“ Jenže špunt byl na lahvi!

Jez [Brodce](#), k němuž jsme po čůrací pauze pod Zbořeným Kostelcem dorazili, nebyl po dlouhých letech sstřežen nebezpečným labuťákem, byť jakési dvě labuť pluly na druhém břehu a nechaly se krmit rybáři. Takže jsme jej urychleně sjeli (zadáci Tomáš, Vláďa a Lukáš) či spustili (Pavel) u pravého břehu. Karel hledající tu „správnou vlnu“ ho zdolal podél šlajsny. Počasí kopírovalo loňský rok, a tak i letos na závěrečném voleji před Týncem vysvitlo sluníčko, takže dojezd v soulodi byl naprosto pohodový. V tábořišti jsme pak na chvíli dali i „opalovačku“ u stanů.

Brzy poté začaly najíždět posily: Karel H. s Kájou H., Koudelka, Helča ml., Lenka a Martin, Mírek a Romča, Tomáš Ž. a Zuzka se psem Korynou, Katka a návštěvy: Míla, Patrik a Katka Hr.

Protože je nenapadlo nic lepšího, než s sebou přivést déšť, jenž se večer spustil shůry, postavili jsme mezi dvěma dodávkami provizorní přístřešek. Dodávek tu bylo celkem šest, takže to připomínalo sjezd Avon kurýrů. Tomáš zavtipkoval, když jsme postávali pod přístřeškem, jež byl do tvaru střechy podepřený tyčovitým klackem: „Kterej debil tu postavil tu tyč, jo tos byla ty Alenko, no to byl výborném nápad.“

To již se ale na Karlově grilu rožnilo ve velkém. Masíčka a špížečky byly jako obvykle delikatesní, takže jsme povolili stavidla svého obžerství. Poté co ustal déšť, došla řada i na ohýnek, na němž si několik z nás opeklo buřty, sedělo se a povídalo. Pavel byl nějaký zmožený, a tak ani nezahrál jako včera a brzy odpadl. Hraní tak zůstalo na Tomášovi. Byla veliká zima, kdy teplota klesla blízko nule, takže jsme se vydatně zahřívali rumem. Někteří jedinci trochu přebrali, zejména Helča ml. a Hanka se neustále dožadovaly Rikatáda, což Helča ml. završila nesrozumitelným opakováním požadavku: „Chci baterku s akordama.“ Pak v Tomášových listových zpěvnících hledaly oblíbené hity, až v nich udělaly takový guláš, že je Tomáš raději spálil.

Míla měl svoji padavou, při níž se mu podařil volný pád ze stoje, pak se válel po zemi v bílém obleku a ve finále se ještě, při přesunu do auta na spaní, zřítíl na Vláďův stan.

Sobota 7. května 2005 (Týnec nad Sázavou – Kamenný Přívoz; 8,7 km): Brzy ráno odjeli domů Patrik s Katkou Hr. Později dovezli Jezzici ke snídani čerstvé housky, takže jsme si na nich po opuštění spacáků pochutnali. Vrcholem ovšem byly Holískovy výtečné koláčky od babičky.

Již od příjezdu plánovaný čas vyplutí v 11 hodin se přes četné výzvy bohužel stejně nezdařil, takže nakonec se vyrazilo až v poledne od BiSportu, kde se půjčovalo dalších sedm „banánů“. Ještě předtím Kubíni objednali telefonicky v hospodě U Hastrmana v Kamenném Přívoze obědy, tak jak si kdo vybral z jejich nabídky.

Na řeku vyplula flotila čítající celý tucet lodí. Stačilo by jich o jednu méně, ale mladí Jezzici museli jet sami, aby se vzájemně nepovraždili. Inu bratrská láska nezná mezí. První jezy

zdolalo vždy jen několik kánoí: [Týnecký](#) sjely pouze lodě jedoucí již od pátku, [Podělusy](#) si vychutnalo několik zadáků z boku provalenou hranou.

Katastrofa přišla u [Brejlova](#). Při přistávání u provaleného průplavu u levého břehu Helča ml. s Koudelkou nevzali v potaz sílu proudu. Nepodařilo se jim zastavit u hrany jezů a proud je táhl do průplavu. Zprvu to vypadalo, že to zvládnou, když se jim podařilo zapádlout k břehu. Začali se pomalu vzdalovat od nebezpečného místa, ale neodpádlo dostatečně daleko a při pokusu vrátit se je proud popadl znova a tentokrát i cvakl nad jezem. Vzápětí absolvovali nedobrovolný kaňoning spojený s důkladnou masáží o balvany. To, že uvízli na velkém kameni pod jezem, nevadilo, neboť odtud byli nedlouho poté evakuováni na pravý břeh. Horší bylo, že Helča byla ošklivě potlučená na nohou a na bocích. Rána na holeni se musela dokonce šít. Ještě že na břehu byl doprovodný autobus Míla, který ji po převlečení a první pomoci odvezl do nemocnice ve Vysočanech. Koudelka, jenž byl také pobitý, ale podstatně méně, tak získal označení „Vrah posádek“ či „Demolition Man“ (loni se několikrát cvaknul s Katkou H.). Nemluvě o tom, že již chvíli poté se v Posázaví i po Praze začaly šířit hororové legendy, o tom co se stalo. Ostatní tak nějak přešla chuť zkoušet tuto novou cestu, jíž bylo Brejlov možné zdolat, a raději jej stáhli.

Následující vodní překážky jsme pak absolvovali se střídavými úspěchy. [Kaňov](#) jsme přenesli (jen Lukáš v plastové lodi ho bláznivě sjel polozavřenou šlajsnou), další pěkné přírodní jezy Krhanice, [Pěnkavu](#) a [Lesní](#) jsme již sjížděli. Přitom došlo krom standardního zalití háčků a částečně i zadáků ke cvaknutí Holísků, Lenky s Martinem (nakláněli se asi hodinu a pak se stejně převrátili) a Tomáše se Zuzkou, kteří již předtím zažili dobrodružství, když naháněli Korynu, jež jim v jednom místě vyskočila z lodi.

Po půl čtvrté jsme postupně dojížděli do Kameňáku. Počasí, jež nám do té doby docela přálo, se zhoršilo a začalo pršet. U Hastrmana ale bylo dobře. Pojídali jsme objednané polévky svíčkové, guláše, kuřecí řízky, smažáky a kuře, k tomu popíjeli pivo na chuť či čaj na zahřátí. Po zralé úvaze jsme i letos „odpískali“ dojezd do Pikovic. Půjčené lodě si poté po telefonické domluvě o změně cíle vyzvedlo auto z BiSportu.

Tomáš, Pavel, Alena s Pétou a Mirek přešli místním taxíkem do Týnce, odkud se řidiči vrátili auty pro ostatní a naše lodě.

Závěr byl jednoznačný: „Příští rok už do těch Pikovic musíme dojet!“ Z Týnce se musí vyplout před jedenáctou a na oběd se nebudeme zdržovat U Hastrmana, ale postačí občerstvení u stánku u Lesní nebo pod hospodou U Staré pošty v Kameňáku.

V podvečer jsme dali oddech ve stanech. Bylo stále deštivo, takže jsme si pak zalezli na posezení do Mírova „autobusu“, kde Kája otestoval všechny ovladače u řidiče. Jen jsme čekali, kdy se mu podaří nastartovat a udělat z Mírova vozu ponorku. Pochutnali jsme si na roládě, kterou někdo hodil do placu, ale bylo v ní málo chmelu, tak jsme se přesunuli do poměrně zaplněné hospody V Náklí. Zde jsme snědli nějaké párky, vypili několik pivek a shlédli v televizi vítězné hokejové utkání se Slovenskem na MS. Již předtím ale odjeli domů Holísci a Lenka s Martinem. Hospodu jsme opustili asi v jedenáct hodin, abychom se sesedli kolem zažehnutého ohýnku, kde jsme opekli buřty a pokecali.

Neděle 8. května 2005 (Týnec nad Sázavou – Praha): Od rána foukal ledový vítr, který nám pěkně vyfenoval naše stany. Zároveň ale zahnal jakékoliv představy o tom, že by snad dneska ještě někdo vyplul na řeku. V pohodě jsme tedy poseděli u snídaně, ogrilovali zbývající klobásky a točeňák (chutnaly výborně) a pak jsme sbalili a postupně odjeli domů.